

Tévénapló

Puha, lágy és engedelmes

Nyitott száj

TV1, 06.23., 21.05

Úton a halállal I-II.

Duna Tv, VI.24 és VI.25., 21.35

Az írott és elektronikus sajtó újra az egyháztól hangos. A katolikus vagyronról vitatkozik mindenki, melyet vissza kell adni vagy nem kell visszaadni, és erről meg kellett kötni vagy nem kellett megkötni az egyezményt az Apostoli Szentszékkal. Emlegetik a szerződéskötés mikéntjét, stílusát és következményeit, találgatják jelentését és jelentőségét. Legutóbb a Nyitott szájban, Juszt László szabadfogású verbális birkózóműsorában rontottak egymásnak a különböző álláspontot képviselő felek, akik igazuk védelme érdekében a tények szelekciójának érzelmű fűtött módszerétől sem riadtak vissza. A műsor persze nem adott választ az üggyel kapcsolatos kérdésekre, nem tisztázott egyetlen homályos pontot sem, azt azonban világosan megmutatta, hogy még mindig él, és könnyedén felszítható az egyház újravagyonosítását támogatók és ellenzők kebelében mintegy hét éve fészket rakott indulat.

Nem más ez, mint politika. Ezt jól mutatja, hogy a műsorba meghívott Szabó Zoltán államtitkár és az ellenfelének szánt SZDSZ-es Horn Gábor, illetve **Eörsi István** hirtelen egy platformra kerültek, ha a szónoki emelvényre történetesen ellenzéki politikusok léptek, noha azok többnyire az államtitkár által képviselt miniszterelnöki álláspontot támogatták.

A kérdést övező társadalmi érdeklődés – melyet egy ilyen típusú vitaműsor sokkal inkább erősít, mint bármelyik alapos, elemző újságcikk vagy tanulmány – annak köszönhető, hogy a vallás, amely ez esetben a hozzáállás alapja, érzelmi ügy, és mint ilyen, megingathatatlan és kikezdzhetetlen. Mindennek azonban vajmi kevés köze van a valódi, mélyen átélt, személyes hithez, amely akár egyházak és klérus nélkül is erős lehet.

Míg a Magyar Televízióban az egyház aranyairól vitatkoztak, a Duna Tv-n vetített portréfilm jóvoltából egy olyan személyiséget ismerhettünk meg, aki életének nagy részét haldoklók – legtöbbször gyerekek – lelki szenvedéseinek enyhítésével töltötte, miközben elkísérte őket utolsó útjukon. Mi ez, ha nem szent cél, még ha a túlvilágba vetett keresztény hit nem is feltétlenül kíséri? Polcz Alaint, a pszichológusnőt a vele megtörtént tragédiák és saját halálélményei indították arra, hogy másokon segítsen, és olyan feladatot lánson el, amelyet valaha a papok, szerzetesek, nővérek vagy tiszteletesek vállaltak fel, ma azonban senki, még a haldokló családtagjai sem szívesen végeznek. A halál könnyűségéről, barátságosságáról és az emberi életben betöltött fontos szerepéről mesélt, mint könyveiben és riportjaiban is oly sokszor. Ez a beszélgetés mégis más volt, mint az eddigiek. Az derült ki, hogy aki a halált – ahogy mondta – ölében tartotta, és érezte, az milyen puha, lágy és engedelmes, hogyan éli meg saját elmúlását. Olykor szomorú, és sír ugyan, de nem fél, hanem összegzi és értékeli, ami volt, tervezi és kiszámolja, ami még lehet, ami még belefér.

Többet ér ez, mint bármilyen, a túlvilággal riogató vagy csábítgató lélektelen prédikáció. Mert míg az egyházat felfalja a politika, van valaki, aki életünk legfontosabb próbatételében, a halálra készüléskben, annak elfogadásában és átélésében néhány szóval és gesztussal utat mutat.

Vitézy Zsófia